

3'99

Burtnieku Vēstis

Burtnieku pagasta izdevums

Burtnieku pagasta padomes sēde 17.03.1999.

Piedalījās visi deputāti.

1. Runāja par pagasta komunālo saimniecību.
2. Pieņēma saistošos noteikumus par Burtnieku pagasta sadzīves atkritumu savākšanu, transportēšanu, sķirošanu un noglabāšanu.
Par šo jautājumu tiks sasaukta iedzīvotāju sapulce - sekojiet reklāmai.
3. Lēma par ciema statusa piešķiršanu apdzīvotajām vietām un precizēja ciemu nosaukums.
P.S. Par šo lēmumu sīkāk nākošajā «BV» numurā.
4. Pieņēma lēmumu par noteiktā laikā nenomakātā nekustamā īpašuma nodokļa bezstrīdus piedziņu.
5. Piešķīra līdzekļus kultūras un sporta pasākumiem: ceļojošajai bērnu grāmatu kopai Ls 50.-, zemledus maksājerēšanas sacensībām 21.03. Ls 30.- u.c.
6. Lēma par pabalstiem (pacienta nod. un zobu protezēšana pensionāriem), piešķīra kopsummā Ls 423.-
7. Apstiprināja zemes nomas līgumus.
8. Lēma par ceļa izdevumiem skolniekiem.
Ja skolnieks uz skolu būs atbraucis, bet no stundām aizbēdzis, ceļa izdevumus neatmaksās.
9. Piešķīra kokmateriālus «Jaunpidriķu» mājas jumta remontam.

V.Zvejniece.

Burtnieku pagastnamā interesenti var iepazīties ar
Nolikumu par Valsts subsīdijām lauksaimniecībā.

Tai dienai - 50 gadi

G. Daļeckā

1949.gada 17.martā Latvijas PSR Ministru padome pieņēma lēmumu Nr. 282-s «Par kulaku ģimeņu izsūtīšanu ārpus Latvijas PSR». 33 ešalonus uz Amūras, Omskas un Tomskas apgabaliem no Latvijas tika izsūtīti 42178 cilvēki. No Burtniekiem ceļu uz Austrumiem 25.martā uzsāka 60 ģimenes, 159 cilvēki.

Par izsūtīšanu un dzīvi Sibīrijā lūdzu pastāstīt Māru Taubi.



Ceļa rādītājs «Filimonovka»

«Dzīvojām Burtnieku «Irbēnos». Sibīrijas ceļā vajadzēja doties mammai - Vallijai Brizauskai ar diviem bērniem - Māru (man bija nepilni astoņi gadi), 6 gadus veco Andu un vecmāti Mariju Brizausku. 25.martā atbrauca sveši cilvēki, lika sataisīties un veda ar zirgu pajūgiem līdz vecajai ciema padomei. Nezinājām, kurp mūsu ceļi vedīs tālāk un kas

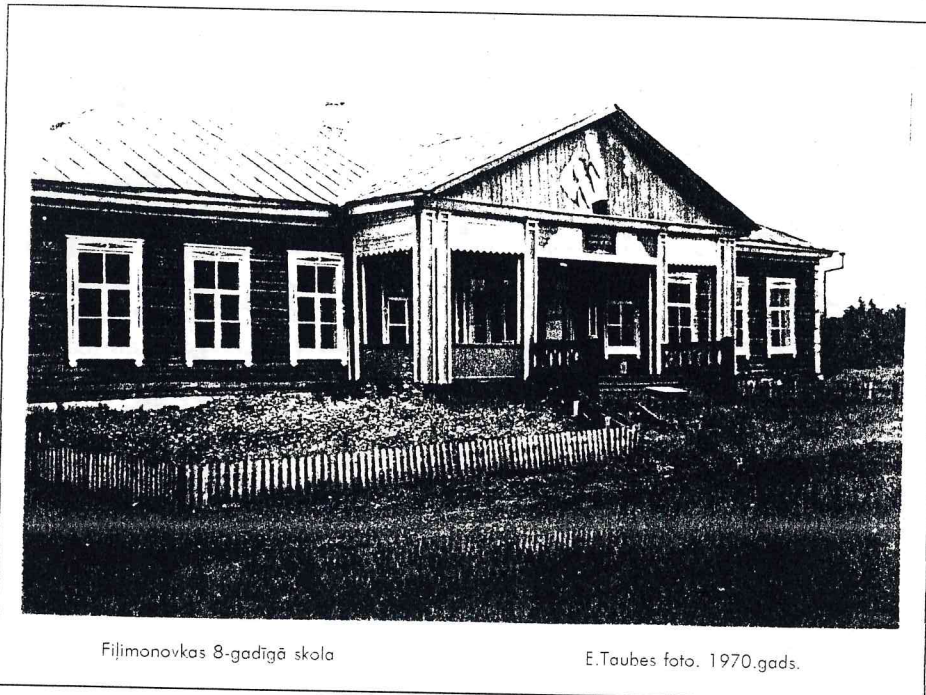
ar mums notiks. No ciema padomes ar smagajām mašīnām mūs visus aizveda uz Valmieras dzelzceļa staciju, un lika kāpt vilciena vagonos. Sākās aptuveni mēnesi ilgs brauciens. Apkārtņi varējām vērot tikai pa šķirbām vagona sienās. Stacijās vilciens apstājās, un vagonu vecākie gāja pēc maizes un zupas. Valmierā uzsāktais brauciens beidzās Tomskas apgabala Asino pilsētā. No tās mūs ar bulļu pajūgu aizveda uz Filimonovkas sādzu. Ģimenes ar bērniem neviens īpaši negribēja ņemt. Tikām pie kādas saimnieces, kas dzīvoja kopā ar meitu. Mājā bija viena liela istaba ar istu krievu krāsni, plīti un lielu svētbildi stūrī. Istabas vienā kaktā stāvēja teliņš. To aizveda uz kūti, jo bija jau pavasaris, un tur tad izbrīvējās vieta mums.

Mamma sāka iet kolhoza darbā. Mēs, bērni, gājām viņai palīgā. Plūcām līnus, sējām slotas, stādījām kartupeļus. Regulāri bija jāiet pierēģistrēties, ka neesam nekur aizbēgušas. Sādžā bijām vairākas latviešu ģimenes. Arī tēvabrāļa Pētera Brizauska ģimene - Milda ar četriem bērniem - Inu, Brigītu, Andri un Sarmīti. Pats Pēteris tai laikā, kad izsūtīja ģimeni, atradās ieslodzījumā. Atbrīvojies viņš pats atbrauca uz Sibīriju pie ģimenes. Pēteris sādžā uzcēla pats savu māju.

Vecāmāte pirms izsūtīšanas bija lauzusi gūžas kaulu. Neskatoties uz to, viņai bija jādodas tālajā ceļā. Medicīniskās aprūpes un zāļu trūkums, niecīgais uzturs un ilgais brauciens darīja savu - 1949.gada rudenī viņa Sibīrijā mira.

Pirmais gads bija ļoti grūts. Atceros, ka gulējām uz grīdas, apkārt skraidīja sivēni, zem krāsns kladzināja vistas. Ziema bija ļoti auksta un vējaina, bez atkušņiem. Uz Ziemassvētkiem, lai varētu izcept maizīti, mamma iemainīja pret miltiem savu kleitu. Vēlāk, kad iedzīvojāmies, kļuva nedaudz viēglāk. Iekopām dārziņu, turējām vistas un sivēnu. Zeme bija ļoti auglīga, bez akmeņiem. Par nostrādātajām dienām kolhozā nopelnījām medu, graudus un nedaudz naudu. No Latvijas vecaistēvs Mārcis Mazbrālis un vecāmāte Emīlija, brāļa Artūra ģimene mums sūtīja paciņas.

Sādžā uzcēla jaunu skolu, sāku mācīties 1.klasē, jo Latvijā skolā vēl nebiju sākusi iet. Skola bija laba. Vienā klasē bijām pieci latviešu bērni. Ātri iemācījāmies krievu valodu un spējām izsekot līdzī visām mācībām. Otru gadu nepalikām nevienā klasē. Mammai no Latvijas līdzī bija dziesmu grāmata maziem, sīkiem burtiņiem. No tās viņa man mācīja lasīt latviski. Vēlāk no Latvijas atsūtīja ābeci, bet to es jau ātri varēju izlasīt.



Filimonovkas 8-gadīgā skola

E.Taubes foto. 1970.gads.

1955.gadā bērniem atļāva atgriezties Latvijā. Māsa Anda aizbrauca uz Latviju un dzīvoja pie mammas brāļa Artūra Mazbrāļa «Līcos». Es paliku kopā ar mammu.

Uzreiz pēc izsūtīšanas mamma sāka rakstīt lūgumrakstus par atbrīvošanu. 1957.gada pavasarī saņēmām atļauju atgriezties Latvijā. Sādžā bijām vieni no pēdējiem, kas tādu atļauju saņēma. Notika sādžas iedzīvotāju sapulce, kurā bija jāizlemj, vai viņi piekrīt mūsu atbrīvošanai. Kad viss bija nokārtots, nodotas arī tā saucamās

valsts nodevas (atceros, bija jānodod 30 kg gaļas), braucām ar vilcienu mājup. Braucām caur Maskavu. Maskavā vēl paspējām pabraukt ar metro. Tad ceļš no Maskavas līdz Rīgai.

Burtnieku «Irbēnos» vairs atpakaļ netikām. Dzīvojām «Līcos» pie mātesbrāļa Artūra Mazbrāļa, tad «Melderos». Burtniekos sāku mācības 7.klasē un Mazsalacas vidusskolas neklātienes nodaļas Burtnieku konsultāciju punktā pabeidzu vidusskolu. Kad rakstīju iesniegumu skolai, raudāju, jo nesapratu, vai drīkstu rakstīt, ka 7 gadus esmu mācījusies Krievijā. Baidijos no tā, kā pret mani izturēsies citi.

Mamma atgriezās Latvijā ļoti slima un novārgusi. Viņu uzturēja cerība - pārbraukt Krievijas - Latvijas robežu un atkal būt Latvijā. Mamma nodzīvoja līdz 1979.gadam. Žēl, ka viņa neuzrakstīja savas atmiņas par piedzīvoto. Viņai patika rakstīt vēstules, un rakstīšana padevās labi. Bet bija padomju varas gadī, un par izsūtījuma laiku neviens nerunāja, nestāstīja, nerakstīja.

Kāpēc mūs izsūtīja? Varbūt tāpēc, ka tēvs Antons Brizauskis bija aizsargs. Par to viņu jau sodīja - viņš bija ieslodzījumā, kur 1946.gadā mira. Vai par to vēl vajadzēja sodīt arī ģimeni? Mēs bijām sarakstos.

1970.gadā mans vīrs Edmunds Taube aizbrauca uz Sibīrijas tālo sādžu Filimonovku, lai apskatītu tās vietas, kur daudzus gadus trīmdā pavadīja latviešu ģimenes. Sveši cilvēki viņu laipni uzņēma, visu parādīja, pastāstīja. Redzētais ir iemūžināts fotogrāfijās.»

Daži fragmenti no vēstules, ko raksta Vallija Brizauska savai mātei Emīlijai Mazbrālei 1957.gada 24.martā no Sibīrijas sādžas Filimonovkas uz Latviju, uz Burtniekiem, vēl nezinaot, ka jau aprīlī pienāks atļauja braukšanai mājās.

Labrīt dzimtā zeme!

Labrīts arī jums ilgi neredzētiem visiem mīļiem! Ķaraksta šodien, jo rīt tik lielā atceres dienā, jau roka necelsies rakstīšanai.

Tad domās tiks spēšu atcerēties bijušo. Astoņi gari gadi! Vai tie ir spējuši klusināt ilgas pēc dzimtenes un vai tie ir arī spējuši izdzīvot tās dienas satraukumu? Viss kā šodien

24. martā 1957.g.

Labrīt, dzimtā zeme!

Labrīts arī jums, ilgi neredzētiem, visiem mīļiem! Ķaraksta šodien, jo rīt, tik lielā atceres dienā, jau roka necelsies rakstīšanai. Tad domās tikai spēšu atcerēties bijušo. Astoņi gari gadi! Vai tie ir spējuši klusināt ilgas pēc dzimtenes un vai tie ir arī spējuši izdzīvot tās dienas satraukumu? Viss kā šodien dzīvs atmiņā, jo lielus pārdzīvojumus nespēj aizmirst. Un ja arī kaut kas kļuvis vieglāki panesams un vieglāki pārdomājams, tad tas nav Sibīrijas nepelns, bet mūža gadu ritums. Sveša zeme ir un paliks, kaut gan, izejot kur tālāku, doma ir, ka jānāk «mājās». Nebeigsies ilgas pēc visa tā, kur saulīte pirmo reizi ieraudzīta. Kur skan vēl mātes balss un kur klusā lapu ēnā redzams domās tēva krusts, kas liecina, ka arī viņš mītēja, strādāja, kopā, audzināja, ticēja un cerēja. Un pār visu tagad klusi pārslē sniegs. Astoņi gari gadi nav paspējuši izdzīvot to, kur kādreiz bija laime un prieks. Kā ir ilgots, tāpat jāilgojas turpmāk - kaut arī visu mūžu. - - -

- - - Nekas par tikšānu nav zināms. Nevaru ne saprast - ir cilvēki, kuriem atnāk atbilde ātri vien, un mēs abas ar Mārti gaidām un gaidām un nav vien. Peters arī iesniedza uz Rīgu lūgumu, cīru būs sniegt uz Maskavu. Īsmi šonedēļ aizbrauks. Ja jau visus laistu reizē, kā atveda, tad būtu patīkami, bet nu pa vienam, kā negribdami. Palicējos iegūļas sirdi vēl lielāks tukšums un vientulība. - - -

- - - Bērni vakar pārnesa atzīmes un tika atlaisti brīvdienās. Tagad jau jauns likums, kad nebeidz 10 klases, tad jānestrādā 2 gadi kolkolā un tad var studēt. Te jau zina, ka te neviens jaunais neizturēs, pa tiem diviem gadiem jau neliktas citas «studijas», kas vieglākas bez mācīšanās. Es jau tālāku sūtīšanu nedomāju, te jau nespēju. Un varbūt viss iegrēzās citās sliedēs. - - -
 - - - Sveicini visus tuvus, tālus, radus, draugus, pazīstamus. V.

25.martu atceroties

M.Šahova

Visu mūsu ģimeni skāra represijas. Tēvs 1947.g. tika arestēts un notiesāts uz 25 gadiem bez tiesībām atgriezties Latvijā un sarakstīties ar ģimeni. Mūs trīs, mammu, māsu un mani, 1949.gada 25.martā izsūtīja uz mūžu.

Visu to, ko pārdzīvoja cilvēki Latvijā: pazemojumu, bailes, neziņu, izbaudījām arī mēs.

Mans tēvs vienmēr teica: «To visu nedrīkst aizmirst, bet nedrīkst turēt naidu sirdī, tas nokauj cilvēku cilvēkā.» Tāpēc es gribu pastāstīt par tiem cilvēkiem, kuri drūmajos gados bija gaišas, cerības stariņš.

Tēvs no 1948.gada atradās Noriļskas gulagā. Viņš bija nomocīts, nodzīts tik tālu, ka bija jau starp tiem, kurus vajadzēja vest uz Šmitikas aizu, sava veida kapsētu ieslodzītajiem, bet atradās viens ārsts no ieslodzītajiem, kurš, riskējot ar savu dzīvību, izvilka tēti no liķu kaudzes, jo saklausīja dzīvības zīmes. Tēvs izdzīvoja, atbrauca uz Latviju un 87 gadu vecumā apgūlās Dzimtenes smiltājā. Savu glābēju viņš nemācēja atrast, lāgera ārsti ļoti bieži mainījās, bet vienu viņš noskaidroja, ka toreiz liķus izveda ārsti vācieši.

Izbraucot no Dzimtenes lopu vagonā, mēs iepazināmies ar daudziem cilvēkiem. Vagonā bija vairāk kā 60 cilvēku. Mūsu vagonā bija zobārsts no Ludzas - Veržbickis ar kundzi. No daudziem vagoniem ceļā izņēma slimos cilvēkus, nezinu, kas ar viņiem notika, droši vien daudzus apglabāja nezināmā vietā. No mūsu vagona izņēma tikai vienu sievieti, viņa bija garīgi slima, pārējos dakteris Veržbickis glāba, kā mācēja, jo viņam līdzī bija aptieciņa. Nevienu ūdens krūzīti bērniem viņš neļāva izdzert, kamēr nebija iekrāsojis. Droši vien tie bija zilie graudiņi. Mūsu mamma visu mūžu atcerējās dakteri, jo viņa ceļā bija ļoti slima, bet Veržbicka kungs izārstēja viņu. Mūs neizšķīra.

Kad nokļuvām galapunktā, nelielā sādziņā taigas vidū, Blinovkā, mēs visi izslimojām. Klimata maiņa, stress, nepietiekamā pārtika padarīja savu. Vissmagāk saslima mana 9 gadus vecā māšele Ņina. Viņai bija abpusējs plaušu karsonis. Tuvākais medicīnas punkts bija 6 km attālumā lielā ciemā Kolbikā. Ārsta tur nebija, bija feldšere Serafima Južanina. Aprīļa beigās Tomskas apgabalā parasti bija pavasara šķīdonis. Tā tas bija arī 1949.gadā. Feldšerītei bija grūti nokļūt pie slimā bērna, ar zirdziņu, kas bija viņas rīcībā, jāšus divreiz dienā viņa brauca pie māšas, lai injicētu antibiotikas, bet ne tikai zāles viņa veda līdzī; burkāni, olas, sviesta gabaliņš - kaut kas slimniecei vienmēr bija viņas somā. Viņa redzēja, ka mēs badojamies. Māsa izdzīvoja.

Mēs piederam pie tām laimīgajām ģimenēm, mēs visi izdzīvojām, pateicoties gaišajiem, labestīgajiem cilvēkiem, kas gadījās mums līdzās. Es nevaru aizmirst ļauno, bet man labāk patīk kavēties pie labā, cilvēcīgā. Es pastāstīju tikai tos spilgtākos iespaidus. Bet bija vēl daudz labu, nesavtīgu cilvēku. Paldies viņiem visiem!

KOMUNISTISKĀ TERORA UPURU PIEMIŅAS DIENAS PASĀKUMI

25.martā pl.15⁵⁰
 pie Burtnieku pagastnama
ATCERES BRĪDIS «TAI DIENAI - 50»
 Ziedu nolikšana pie pieminekļa.

26.martā pl.14⁰⁰
 Burtnieku pagastnamā **TIKŠANĀS**
 ar apgāda «Likteņstāsti» vadītāju Anitu Mellupi,
 dzejnieku Alfrēdu Krūkli, aktrisi Āriju Stūrnieci.
 Varēs iegādāties apgāda «Likteņstāsti» jaunākās grāmatas.

Ar zemi - gandrīz puse!

U.Bikše, VZD vec. inspektors.

Ir pagājis vēl viens nekustamo, tai skaitā zemes, īpašumu sakārtošanas gads. Kāds tas ir bijis Burtnieku pagastā?

Pavisam, neskaitot dārzkopības sabiedrību zemes lietotāju zemes gabalus, jānoformē 785 īpašumi. No tiem 247 īpašumi formējami par samaksu. Uz šodienu ierādīti 326 un zemes grāmatā noformēti 201 īpašums. No tiem par samaksu ierādīti 129 un zemes grāmatā noformēti 65.

1998.gadā, pagastā strādājot četriem mērnikiem, ierādītas vai iemērītas 112 saimniecības. Šis atzīmējams kā gads, kurā strauji audzis iemērīto un zemes grāmatā noformēto īpašumu skaits. Aptuveni 1/3 no visiem ierādītajiem īpašumiem formēti pagājušajā gadā. Zemes grāmatu saņēmumi 66 saimniecību īpašnieki, bet viņu skaits varēja būt par 46 lielāks, jo pēc zemes iemērīšanas cilvēki nesteidzas ar dokumentu noformēšanu. Tam ir dažādi iemesli. Viens no tiem - nenoformētas robežzīmes un stīgas, un savlaicīgi nenoformētas īpašuma tiesības uz ēkām un būvēm.

Nekustamo īpašumu uzskaites uzlabošanai pagājušajā gadā tika izveidota datu bāze «ĪPAŠUMI». Bāze tika radīta, lai samazinātos kļūdas personām izsniegtajās izziņās. Šajā bāzē uzglabā informāciju par zemi, tās platībām, izmantotajiem un nodokļiem. Tagad pagastā ir iespējams ātri uzzināt visu nepieciešamo par zemes vērtību, tās bijušajiem un pašreizējiem apsaimniekotājiem, zemes pirkšanu - pārdošanu, pievienošanu citai saimniecībai vai, veidojot jaunu saimniecību, tās atdalīšanu, bet novērojams, ka bāzes lietošanas efektivitāti samazina paši zemes lietotāji, nepaziņojot par dzīves vietas maiņu, izmaiņām personas datus, zemes lietošanā, nomā, zemes grāmatā u.c.

Apkopojošā pagājušajā gadā padarīto, redzams, ka mantinieki ar īpašuma noformēšanu nesteidzas. Turpretī to 118 zemes lietotāju, kuriem zeme ir jāizpērk par privatizācijas sertifikātiem, rīcība rada neizpratni. Par samaksu formējamo īpašumu skaits šobrīd pārsniedz 1998.gadā noformēto īpašumu skaitu, kurš uzskatāms par tuvu viena gada maksimāli noformējamam lielumam. Valstī vēl daudz privatizējamo objektu, kas izpēkami par privatizācijas sertifikātiem, kam šogad beidzas lietošanas termiņš, līdz ar to palielināsies darba apjoms visās ar nekustamo īpašumu noformēšanu saistītajās iestādēs - ēku inventarizācijas, zemes, meža vērtēšanas birojā, Hipotēku un Zemes bankā, kā arī Zemes grāmatā. Tas bremzēs noformēšanas gaitu, tādēļ mērnieku skaita palielināšana nepalielinās reģistrēto īpašumu skaitu pagastā. Tomēr, lai nebūtu pie īpašumu noformēšanas lieka

aizķeršanās, *pārbaudīsim* vēlreiz - vai zeme piešķirta tam pašam cilvēkam, kuram ir ēku un būvju īpašuma tiesības. To pierādošie dokumenti - ēku nodošanas akts, pirkuma līgums, dāvinājuma līgums u.c. *Iegaumēsīm* - ēku inventarizācijas akts ir derīgs 6 mēnešus, bet, lai to saņemtu, jāgaida vismaz divi mēneši. Mežu novērtēšana prasa trīs, un zemes vērtēšana - vēl mēnesi. Tātad no mērīšanas uzsākšanas līdz Zemes grāmatai ne mazāk kā četri mēneši.

Par jebkādām izmaiņām, kas saistītas ar nekustamo īpašumu vai tā lietotāju, *ziņosīm* pagasta VZD inspektoram zemes datu bāzes labošanai! *Neaizmirsīsīm* - no 2000.gada zemi pirsim tikai par latiem!

Lai kopdarbs šajā mērīšanas sezonā mums labi sokas!

Talka ezermalā

T.Puriņa.

27.februārī Burtnieku ezermalā notika kārtējā talka. Piedalījās 17 talcinieki. Četri vīri - Jānis Vintēns, Jānis Vītols, Anrijs Borsuks, Aigars Plūme strādāja ar zāģiem. Indulis Melkurts veiksmīgi darbojās ap ugunskuru, Ināra Vīpule talciniekiem gatavoja sviestmaizes. Viskuplāk bija pārstāvēta Vītola ģimene, čaklākais talcinieks - Jānis Zaščenkovs. Pēc kārtīgas pastrādāšanas labi garšoja ugunskurā ceptas desiņas.

TIKSIMIES NĀKOŠAJĀ TALKĀ! TELEFONS INFORMĀCIJAI 42608.

Pirmais autokross Burtniekos

J.Saulītis.



27.februārī Burtniekos notika sacensības autokrosā amatieriem. Nedaudz par sacensību notikumiem un norisi. Iespējams, daudzus no piedalīšanās atturēja tieši neziņa par sacensību norisi. Katrs braucējs trasē dodas tikai viens un cīnās vienīgi ar sevi un laiku. Braukšana notiek ar parastām ielas mašīnām pa piesnigušā pļavā izšķūrētu trasi. Dalībniekiem bija jāveic divi braucieni, katrā trīs apli. Abu braucienu laiku summa noteica uzvarētājus. Šādās sacensībās katrs braucējs var apliecināt sev un pārējiem savu braukšanas māku un spēju pārvaldīt auto. Zinot, cik Burtniekos ir vieglo auto un cik jauno braukt gribētāju gan ar tiesībām, gan bez tām, šādas sacensības ir īstā vieta, kur jauniešiem apgūt iemaņas braukšanā un arī apliecināt sevi. Ņemot vērā, ka šādu sacensību organizācija nemaksā praktiski neko, tās varētu rīkot vairākas reizes gadā un, iespējams, ne tikai ziemā.

Sacensību rezultāti.

- ☐ 4 X 4 PILNPIEDZIŅAS AUTOMAŠĪNĀM: piedalījās tikai viens braucējs Ivars Ruska ar AUDI - 80;
- ☐ «KLASIKA» AIZMUGURES PIEDZIŅAS AUTOMAŠĪNĀM: 1.vietā Rolands Krasts BMV, 2.vietā - Jānis Jurašs VAZ, 3.vietā - Gatis Laizāns VAZ, 4.vietā - Ingus Burcevs ZAZ.
- ☐ PRIEKŠĒJĀS PIEDZIŅAS AUTOMAŠĪNĀM: 1.vietā Jānis Saulītis PEUGEOT, 2.vietā - Edvīns Bērziņš VW GOLF, 3.vietā - Kārlis Bērziņš AUDI - 80.

Trasē doties nebaidījās arī Ilona Saulīte ar PEUGEOT automobili. Bet «KLASIKAS» braucēji varbūt nezināja, ka viņiem jācīnās ar Latvijas čempionu autosportā R.Krastu.

Paldies visiem, kas atbalstīja pirmo autokrosu (cerams, ne pēdējo) Burtniekos.



Burtnieku vecajiem ļaudīm

*Marta vēji sapūtuši
Dzīves gadus vienuviet,
Pūpolkokā sudrabortā
Šodien Tavas dienas zied.*

*Marta vēji projām steigsies,
Bet lai dvēselē arvien
Prieks un mīlestības gaisma
Baltā pūpolkokā sien.*

Pavasariņš sveiciens dzimšanas dienā!

Martai Liepiņai - 95.

Miervaldim Vintēnam, Aleksandrai Žukai - 94.

Maigai Ešķinai - 70.

Laimai Perovai, Rihardam Balodim - 65.

Guntim Riekstiņam, Jānim Ķirim - 60.

Pensionāru padome.

Zenta - radošākā sieviete Latvijā!

G. Daļeckā

12.martā Tukuma rajona Smārdes pagastā «Lauku Avīzes» Valguma birojā tikās konkursa «Radoša sieviete laukos» organizatori, žūrijas komisijas locekļi un 20 uzvarētājas. Interesanti bija vērot tādus populārus cilvēkus kā ministru prezidenta kundzi Aiju Krištopani, raidījuma «Savai zemītei»veidotāju Dainu Bruņinieci, Valsts prezidenta amata kandidāti Vairu Paegli, zemkopības ministru Pēteri Salkazanovu, «Lauku Avīzes» veidotājus, grupas «Hameleoni» mūziķus u.c. Vispatīkamāk, ka starp visiem šiem Latvijā vairāk vai mazāk pazīstamiem cilvēkiem bija arī viens ļoti tuvs un zināms - daiļdārzniece Zenta Skrastiņa vai vienkārši sakot - mūsu Zentiņa. Eleganta, šarmanta, sievišķīga, reizē vienkārša un visa notiekošā nedaudz satraukta. Un ne velti, jo daiļdārzniece Zenta Skrastiņa šogad atzīta par konkursa «Radoša sieviete laukos» uzvarētāju. Par šo pasākumu un Zentu mēs jau varējām lasīt «Lauku Avīzē», «Liesmā» un skatīties televīzijā. «BV» saviem lasītājiem šoreiz piedāvā nelielu ieskatu vēstulēs, ko saņēma un lasīja konkursa žūrija.

Kā Latvijas konkursa uzvarētāja Zenta piedalās arī Pasaules sieviešu samita fonda rīkotajā konkursā. Tā rezultāti būs zināmi vasaras nogalē. Vēlēsim Zentai labu veselību, izturību un veiksmi! Būsim lepni, ka Burtnieku vārds aizskan pasaulē!

Zenta ir gleznotāja dabā. Kad pie kādas jaunbūves celtnieki ir beiguši darbus, un apkārt ir tikai būvgruži, nāk Zenta, un viņa zina, ko vajag stādīt, kur un kā. Viņa redz, kāda šī vieta būs pēc desmit gadiem, kad mazie kociņi būs lieli. Ziedu pušķus un kompozīcijas tagad veido daudzi, bet veidot apstādījumus, stādīt augļu dārzus un izjust, kā tas viss izskatīsies pēc daudziem gadiem, - to var retais. Zenta to var.

Dzidra Grīnberga, agronome.

Pirmām kārtām - viņa ir radījusi un izaudzinājusi trīs bērnus - divi jau ir personības paši par sevi, bet trešais par tādu vēl top. Kā Māte Radītāja viņa palīdz jaunajam cilvēkam izveidoties brīvam, atraisītam un patstāvīgam.

Otrām kārtām - viņa rosina un vedina arī līdzcīvēkus palūkoties uz dzīvi radoši, pārvarēt iekšējos un ārējos stereotipus, pretoties savai un citu iekdienišķajai rutīnai, meklēt un atrast dzīvē orgānālus lēmumus ar neierastiem, bet sabiedrību aizraujošiem risinājumiem.

Trešām kārtām - Zenta pieder pie *radoši darbīgajiem* cilvēkiem. Gadu desmitiem viņas profesionālajā vadībā ir uzturēta un kopta Burtnieku vide: 47 ha milzīgais muižas parks, lielā ozolu aleja ezermalā un vairāki desmiti citu vietu, kur, Zentas aicināti, cilvēki ir nākuši un krietni strādājuši savā brīvajā laikā. Tieši *cīvēciskais aspekts* ir visbūtiskākais Zentas raksturojumā: ar personīgo piemēru darbā iegūtā autoritāte ir paliekoša.

Ceturtkārt - Zenta ir radoša kā daiļdārzniece savā pamatprofesijā. Sākot no vienas sīkas puķes audzēšanas līdz neskaitāmiem labiekārtotiem citu māju pagalmiem, viņa ikkatrā iecerē ir ieguldījusi kādu *orgānālu un radošu ideju*, ar kuru Latvija ir kļuvusi par vienu izkoptu un sakārtotu vietu skaistāka.

Pētris Zirņītis.

Zenta Skrastiņa uz Burtniekiem pārnāk no Valmieras gandrīz pirms 25 gadiem. Burtnieku saimniecībā dzīve nostabilizējusies, taču trūkst cilvēka, kas ar izpratni spētu novērtēt Burtnieku pagasta kultūrvēsturiskos objektus un vēlētos tos sakārtot, ieguldot savu darbu un zināšanas. Štatos parādās jauns darbinieks - agronome-daiļdārzniece Zenta Skrastiņa. Lielas iespējas likt lietā enerģiju paver senais muižas parks. Tiek izstrādāts plāns un konkrēti uzdevumi vairākiem gadiem. Prasmīgi sadarbojoties ar administrāciju un citiem saimniecības speciālistiem, vispirms tiek sakārtoti parka dīķi. Iedēstītas no jauna te reiz bijušās sarkanās ūdensrozes. Parks tiek norobežots no ražošanas un dzīvojamā sektora, izstrādāts plāns ezermalas pludmales izvietojumam.

Pēc Zentas ierosmes seko akmens žogu atjaunošana un jaunbūve, parka estrādes un Lāčplēša saliņas izbūve, veidojas dzīvzogi gar ceļiem un laukumiem, jaunu seju iegūst centra dzīvojamais sektors.

Daudz darba un izdomas ieguldīts ražošanas objektu apzaļumošanā, manēžas, zirgu sporta laukuma, Burtnieku baznīcas un kapu, Kalnadzimavu, Briedes kroga, skolu u.c. objektu teritoriju izveidošanā un sakopšanā.

Ieceres realizējas, jo Zentai Skrastiņai darbs ir sirdslieta.

Vēsma un Laimonis Zālīši.

Ikviens, kas pats redzētu Zentas brīnumaino Zaļo pasauli viņas siltumnīcās šajās baltajās ziemas dienās, sajustu viņas mājas siltumu un redzētu ziedu kompozīcijas, kas reizēm līdzinās īsteniem mākslas darbiem, dzirdētu viņas stāstus par augiem - pārliecinātos par Zentas neizsīkstošo radošo garu. Bez visa tā, ko viņa dara kā ģimenes māte, kā vecmāmiņa, Zenta paspēj būt klāt koncertos, teātra izrādēs, apsveikt draugus svētkos. Viņa arī regulāri papildina savas zināšanas dažādos iespējamajosursos, braucienos pa Latvijas dārziem un ārzemju ekskursijās. Vēl Zenta Skrastiņa nodod tālāk savas zināšanas jauniem ļaudīm un bieži vada ekskursijas pa savu dārzu, kas lielā mērā arī ir pakļauts tādām nolūkam (tur redzama liela augu dažādība un augšanas iespējas).

Mēs Burtniekos esam lepnī un laimīgi, ka mūsu vidū ir tāds cilvēks. Man kādreiz, redzot skumjus, nesakoņus, nevižīgus Latvijas pagastus, liekas - jā, nav viņiem te «savas Zentas». Nav personības, kas spētu un gribētu atdot savu enerģiju un spēku savai vietai, sava laika cilvēkiem un tiem, kas nāks pēc mums.

Un tā, pus pa jokam, un tomēr pietiekami nopietni, varētu vēlē: «Kaut katrai Latvijas vietai būtu «sava Zenta!»»

Anita Jansone.

Vēl mammai ir «zaļie ikšķiši», tas nozīmē, ka viss, ko viņa sēj vai stāda, pasakaini labi aug un zied, priecējot pašu stādītāju un visus pārējos arī. Dārzā ir plaša puķu kolekcija, lai varētu audzēt un javairot visu, kas nepieciešams apstādījumu ierīkošanai. Pavasaros tiek izaudzēti dēsti gan puķēm, gan kāpostiem un tomātiem, lai vietējiem iedzīvotājiem būtu plaša izvēle saviem mazdārziņiem. Visu cauru gadu cilvēki var pasūtīt floristikas izstrādājumus - pušķus un pušķiņus, kuros Zenta cenšas ielikt ko neparastu, lai tie nelīdzinātos viens otram. Sevišķs prieks ir gatavot kāzu rotas: dekorēt mašīnas un telpas un veidot līgavas pušķi - tam jābūt pašam skaistākajam sievietes dzīvē. Iepriecina, ka tēvi nāk pēc ziediem saviem jaundzimušajiem bērniem un māmiņām. Taču šobrīd ļoti daudz iznāk gatavot atvadu sveicieniem domātos pušķus, vainagus, zārku vāku noformējumus u.c.

Vita Ozerinska.

Tagad, kad dzīve laukos nav no vieglajām, cilvēki tiecas pēc skaistuma un harmonijas. Un ir ļoti svarīgi, ja līdzās ir tāds cilvēks kā Zenta, no kuras var smelt garīgo enerģiju un radošo iedvesmu. Viņa neraud un nevaimanā, bet vienmēr rosās, domā, darbojas un nemitīgi to aicina darīt arī citiem. Aicina sakopt savas mājas apkārtni, savu tuvāko kapu vietas, radīt svētķū sajūtu, izrotājot māju vai pagalmu svētķū reizēs.

Gunta Daļeckā.

Par savādo mūsu dzīvē

E. Ozoliņš, 1999. gada 4. martā.

Pēteris Brizauskis «Lieplejās»

1.

Tas notika lāgerī (ieslodzīto nometnē) Sverdlovskā, 1945. gadā, uz kuriem tiku nosūtīts pēc apcietināšanas Burtņiekos. Mani saņēma par to, ka biju aizsargu organizācijas biedrs.

Kādu rītu, pamodies agrāk kā citi ieslodzītie, skatījos uz saviem guļošajiem barakas biedriem un krēslaino barakas telpu, kuru apgaismoja nedaudz un blāvas elektriskās lampiņas. Pēkšņi ieraudzīju, ka pa eju starp nārām uz manu pusi nāk mans mājas suns Binga. Suns pienāca pie manas guļasvietas, pavēdināja ar asti un pēkšņi arī pazuda.

Uzreiz sapratu un nodomāju, ka tā bija parādība, tikai nesapratu, par ko Binga man tā parādījās. Pirms ieraudzīšanas par suni nemaz nedomāju, tādas lietas nebija prātā.

Par redzēto aizrakstīju sievai uz dzimteni un, saņemot atbildes vēstuli, uzzināju, ka Binga ticis nelaimīgi saplauts ar plaujmašīnu, tāpēc bijuši spiesti sunīti nošaut. Nošaušana notikusi tieši tajā dienā, kad suni ieraudzīju barakā...

2.

Braucu no Valmieras tirgus uz mājām. Braucām ar diviem pajūgiem: pa priekšu es, bet aiz manis puisis ar otru zirgu. Bija vasaras novakare, ledzēris, kā citreiz man ir gadījies, šoreiz nemaz nebiju. Braucām pa Valmieras - Pidrīķa ceļu un bijām nobraukuši kādu gabalu Kurļu silā, tad redzēju, ka pa priekšu zirgam iet kāds gājējs, un tā stāvs reizēm pazūd un atkal parādās. Vienā brīdī pat jutu, ka dīvainais gājējs sēž man blakus, ratos. To pilnīgi jutu fiziski, bet redzēt neredzu. Sāku skaļi runāt, ka saukšu (varbūt arī saucu - neatceros vairs) kalpu, lai piebrauc pajūgu man blakus. Kad to izteicu, «viņš» man pazuda. Tajā brīdī mani pārņēma arī liela baiļu sajūta.

3.

Nācām abi ar draugu, otru puisī, mājās no balles. Bija ap diviem trijiem naktī.

Ējot garām saimnieka rījai, dzirdam, ka noklaudz rījas durvis. Sūtu draugu, lai paskatās, kas tur tik agri staigā, jo zināju, ka rījas durvis pa nakti tiek aizslēgtas. Pēc brīža puisis atgriezās un saka, ka viss ir normāli - durvis ciet.

Citā reizē gāju uz rīju kaut ko darīt. Gāju rījā iekšā un tajā brīdī jutu kaut ko nošalcam gar galvu. Nobrinijos, jo nekādu caurvēju nemanīja, un tāds arī nemaz nevarēja būt.

Vēlāk saimniece izstāstīja, ka pirms aptuveni 20 gadiem rījā esot nošāviens viņas vīrs, un tas esot viņa gars, kas spokojojies. Reiz viņa pati esot redzējusi vīra tēlu pie rījas.

Mans komentārs. Notikums ar suni Bingu ir raksturīgs domu pārraidei tālumā. Saimniece (Pētera sieva), zinādama, ka Pēteris bija Bingu iemīlojis, un nu, redzēdama tā bēdīgo galu, iedomājās par tālumā mitošo suņa saimnieku. Rezultātā Pēteris ieslodzījuma barakā redz vīziju.

Brigitas Šultes stāsts

Tēvs, Pēteris Brizauskis, man pastāstīja šādu dīvainu notikumu:

«Viņa brālis Antons Brizauskis atradās tajā pašā lēģerī Sibīrijā, kur biju arī es. Tas notika 1947.gadā. Antonu arestēja un izsūtīja 1945.gadā, tad pat, kad mani. Antona māsa tajā laikā (1947.g.) dzīvoja Rīgā. Kādu rītu māsa taisījies iet uz pilsētu. Apmēram plkst. 8 gājusi lejā pa kāpnēm, kad pēkšņi viņas priekšā atvērušās mājas parādes durvis, un pa tām ienācis baltā apmatnī tērpies stāvs. Ienākušais baltais tēls apstājies, paklanījies pret māsu un pazudis. Seju māsa neesot ievērojusi. Pēc notikušā māsa stipri nobijusies.

Kā vēlāk noskaidrojās, tajā dienā un arī stundā tālajā Sibīrijā no tīfa nomiris brālis Antons.»

Visvairāk cilvēki savos stāstos man pieminējuši klauvējienus, kurus viņi dzirdējuši un kas gandrīz vienmēr saistīti ar kādu skumju notikumu tuvinieku vidū.

Biruta Liepiņa «Ērgļos»

Neko sevišķu savā dzīvē neesmu novērojusi. Vienīgi kādu nakti, tas bija īsi pirms tantiņas miršanas, abi ar Kārli, manu vīru, reizē pamodāmies, sākām tumsā sarunāties, un izrādījās, ka abi esam it kā sapņos dzirdējuši, ka pie loga kāds klauvē. No šī klauvējiena abi reizē tad arī pamodāmies.

Karline Drille «Švākās»

Strādājām ar vīru Pauli pie «Švāku» saimnieka Ruļļa par kalpiem. Tajā laikā saimnieks saslima, un slimība strauji gāja uz ļauno pusī. Gulējām ar vīru un mazo Andreju lūk šajā pašā istabā, kur tagad guļu. Kādu nakti, kad ne es, ne Paulis vēl nebijām aizmiguši, izdzirdējām, ka pie mūsu loga kāds pieklauvē. Neatsaucāmies. Arī klauvējieni neatkārtojās. Ārā pie loga (turpat bija arī durvis) bija piesiets suns. Tas neierējās nevienu reizi.

Nākošās dienas pievakarē «Švāku» saimnieks nomira.

Irēna Liviņa «Aptiekā»

Mana māte stāstīja, ka reiz, tēvam slimam esot, viņa dzirdējusi pie durvīm klauvēšanu un pēc tam ienācēja soļus koridorā.

Gājusi ienācējam pretī, bet koridors bijis tukšs. Aiz durvīm - neviens.

Pēc divām dienām tēvs nomiris.

VIDES AIZSARDZĪBAS KLUBA BURTNIEKU NODAĻA
I Z S L U D I N A

literāro darbu konkursu «EZERS MANĀ DZĪVĒ»

Konkursā aicināti piedalīties Burtnieku vidusskolas 5. - 12.klašu skolēni, kā arī citu Valmieras rajonu skolu skolēni, kas dzīvo Burtniekos.

Darbu formas: DZEJOLIS, TĒLOJUMS, PASAKA.

Viens dalībnieks piedalās konkursā ar vienu darbu vienā formā.

Iesniegšanas termiņš - 5.aprīlis.

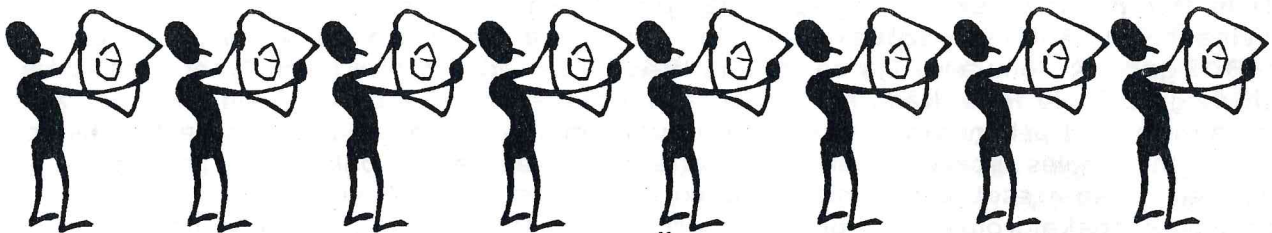
Darbi iesniedzami Burtnieku vidusskolā vai Burtnieku centra bibliotēkā ar norādi «Konkursam «Ezers manā dzīvē»».

Žūrija rezultātus paziņos un balvas pasniegs 1999.gada maijā galerijā «A - Z».

Konkursu atbalsta Burtnieku pagasta padome, izdevniecība «Nordik».

Informācija:

- bibliotēka, ☎ 56502 (Gunta Daļeckā),
- skola, ☎ 56451 (Dace Āķe, Agra Kļaviņa),
- VAK Burtnieku nodaļa, ☎ 42608 (Teiksmā Puriņa).



**UZSAUKUMS BURTNIECIEŠIEM, HOROSKOPU FANIEM
UN NETICĪGAJIEM TOMIEM**

Jūsu bija daudz - atbalstītāju, ziņkārīgo, aizdomīgo un neticīgo. Un kāpēc gan Jums visiem nesatīkties gada **NOSLĒGUMA BALLĒ?** Ja jūs zinātu, kāda fantastiska mūzika skanēs - «**TRIO RĪO**» **NO RĪGAS** visiem noskaņojumiem, gaumēm un garastāvokļiem! To ir vērts dzirdēt un izdejo!

Katrs zem savas zvaigznes dzimušie - Jūs mani pārsteizāt ar atbrīvotību, skanīgiem smiekliem, azartu, degsmi un pasakaino kopības sajūtu.

Kāpēc gan mums netikties un nevienoties kopīgā dziesmā

BURTNIEKU KN 16. APRĪLĪ PL.22⁰⁰?

Īpaši aicinu tos, kas nepaguva - aizmirstiet rūpes un raizes, kļūstiet brīvi un laimīgi. Es jūs visus ļoti, ļoti gaidīšu, jo tas viss ir tikai un vienīgi Jums.

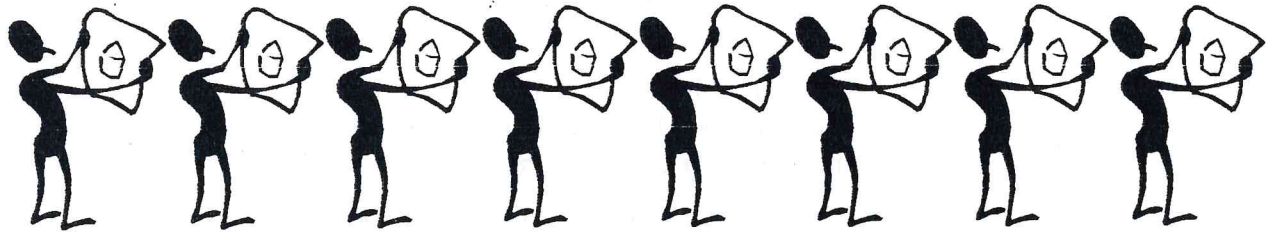
Inģuna.

P.S. GALDIŅUS REZERVĒJIET PA TELEFONU 56572.

Aprīļa «BV» sākam jaunu rakstu sēriju «Burtnieku skolu muzejs stāsta...» Burtnieku skolu muzeja vadītājs Anatolijs Kindzulis «BV» lasītājus iepazīstinās ar novada un skolu vēsturi, ievērojamu novadnieku dzīvesstāstiem, interesantiem dokumentiem.

Lasiet un veidojiet savu Burtnieku vēstures grāmatu!

Redkolēģija: G.Daļeckā, D.Āķe, V.Zvejniece, Dz.Grīnberga, A.Kļaviņš.



SLUDINĀJUMI REKLĀMA

TUVOJAS PAVASARIS. SIA «Zirgaudzētava Burtnieki» sagatavojusi graudaugu sēklas. Esam sagatavojuši pārdošanai:

- ⇒ miežus «Balga» - III ataudz. - 90 Ls/t,
- ⇒ vasaras kviešus «Tjalve» - masu ataudz. - 95 Ls/t,
- ⇒ auzas «Kirovec» - II ataudz. - 85 Ls/t,
- ⇒ timotiņu - masu ataudz. - 1 Ls/kg,
- ⇒ pelēkos zirņus «Vitra» - masu ataudz. - 0.18 Ls/kg.

JA KĀDS VĒLAS IEGĀDĀTIES SĒKLAS, TAS JĀIZDARA SAVLAICĪGI. ☎ - 56495.

Graudu cenā ietverts arī PVN, bet nav ietverta samaksa par kodināšanu. Tā būs atkarīga no kodnes vērtības.

Šogad vairs nebūs «Selmas» auzu. Tādēļ, ja kāds vēlas apmainīt sēklu, to varēs izdarīt. Centra kaltē citas šķirnes sēklas nepieņem.

Agronome Baiba Kuple.

Klāt pavasaris, tāpēc

I. MIKELSONA VEIKALS «NĀRIŅA» SAVIEM PIRCĒJIEM PIEDĀVĀ:

- ◇ visdažādākās dārzeņu, puķu u.c. sēklas,
- ◇ kūdras un plastmasas podiņus stādiem,
- ◇ dažādos fasējumos - kūdru kopā ar mikroelementiem,
- ◇ daudzveidīgu minerālmēslu sortimentu (pērkot vairumā - ievērojamas cenu atlaides!),
- ◇ lopbarības sāli (5 kg un 10 kg fasējumā).

Lieldienu svētkiem - plašs dāvanu klāsts!

Vēlam visiem pircējiem saulainu pavasari un priecīgas Lieldienas!

26.martā krodziņā «Rīts»

PAVASARĪGA TIKŠANĀS AR

- ☞ KONKURSA «RADOŠA SIEVIETE LAUKOS» UZVARĒTĀJU ZENTU SKRISTIŅU
- ☞ KONKURSA «KAROGS LAUKU SĒTĀ» UZVARĒTĀJU EDMUNDU OZOLIŅU
- ☞ LABĀKĀ CEĻMALAS KRODZIŅA «RĪTS» SAIMNIEKIEM RUDĪTI UN ARMANDU

Ja vēlaties piedalīties - zvaniet 56552, 56502 G.Daļeckai

Dalības maksa Ls 1.-

27.martā pl. 20⁰⁰ Burtnieku kultūras namā

PAŠDARBNIEKU SAIETS

BIJUŠAJIEM UN TAGADĒJIEM K/N KOLEKTĪVU DALĪBNIEKIEM.

Vakara gaitā: ☑ koncerts - piedalās pašdarbības kolektīvi;

☑ atpūtas vakars kopā ar «Blēžiem».

Lidzi jāņem groziņi. Dalības maksa Ls 1.-

Pieteikties BKN, ☎ 56502, 56479.

SIA «Zirgaudzētava Burtnieki»
valde paziņo, ka 9.aprīlī pl. 10⁰⁰
Burtnieku kultūras namā notiks

**SIA «ZIRGAUDZĒTAVA BURTNIEKI»
KAPITĀLA DAĻU ĪPAŠNIEKU PILNSAPULCE.**

Reģistrācija no pl. 9⁰⁰.
Reģistrējoties obligāti jāuzrāda pase.

<p>Burtnieku centra bibliotēkā no 29.marta līdz 19.aprīlim bērnu rokdarbu, zīmējumu, rotaļlietu IZSTĀDE «MANS LIELDIENU ZAĶIS»</p>	<p>Burtnieku kultūras namā 4.aprīlī pl. 14⁰⁰ LIELDIENU KONCERTS Olu ripināšana, dejas un rotaļas lieliem un maziem. pl.22⁰⁰ LIELDIENU BALLE</p>
<p>4.aprīlī pl. 10⁰⁰ Burtnieku baznīcā LIELDIENU DIEVKALPOJUMS.</p>	<p>5.aprīlī galerijā «A - Z» IZSTĀDES «AMATS» ATKLĀŠANA.</p>
<p>No 1. līdz 16.aprīlim Burtnieku pagastnamā LIELDIENU ROKDARBU IZSTĀDE Darbus lūdzam iesniegt līdz 31.martam centra bibliotēkā G.Daļeckai.</p>	<p>18.aprīlī MAZO IZPILDĪTĀJU KONKURSS «CĀLIS '99» UN KONCERTS «KAMOLĀ TINĒJS».</p>
<p>9.aprīlī pl. 22⁰⁰ BKN DISKOTĒKA «REĀLS»</p>	<p>16.aprīlī kafejnīcā «Sāga» LIELĀ HOROSKOPU NOSLĒGUMA BALLE Muzicēs «Trio - Rio» no Rīgas.</p>
<p>17.aprīlī BKN «100 DEBIJA»</p>	<p>15.maijā BKN GRUPA «HAMELEONI»</p>